

ἀποράσεις τῆς Γ' οἰκουμένης Συνόδου σεβόμενος, εἴλκυσε τὴν ἔχθραν τοῦ δυσσεβοῦς πατριάρχου τῆς Ἀλεξανδρείας Διοσκόρου, μὴ παραδεχομένου τὸ πνευματοκίνητον ἔργον τῆς συνόδου ταύτης· ὁ Φλαβιανὸς εἶχεν ἐχθρὸν ἄσπονδον καὶ τὸν ἀρχιερατικὸν τοῦ αὐτοκράτορος Θεοδοσίου Β' Χρυσάφιον, ὅστις εὐθύς ἐξ ἀρχῆς τῇ χειροτονίᾳ τοῦ μακαρίου πατριάρχου τούτου ἀπαρεσκόμενος ἐκ τινος προκαταλήψεως παρεκίνησε τὸν αὐτοκράτορα ἵνα ζητήσῃ παρὰ τοῦ Φλαβιανοῦ τὰς ὑπὲρ τῆς χειροτονίας εὐλογίας· ὁ Φλαβιανὸς ἀπέστειλε τότε «ἄρτους καθαρούς», εἰς ὃν ὁ Χρυσάριος ἐμήνυσεν ὅτι «χρυσὰς εὐλογίας» ζητεῖ. Ὁ πατριάρχης ἀπήντησεν ὅτι στερεῖται τοιούτων, ἐκτὸς ἂν ἐκποιήσῃ τινὰ τῶν ἱερῶν σκευῶν, ἀλλὰ τὰ τῆς Ἐκκλησίας κτήματά εἰσι καθωσιωμένα τῷ Θεῷ μόνον καὶ τοῖς πτωχοῖς. Ἐντεῦθεν ὁ Χρυσάριος ἤρξατο ῥαδιουργῶν παρὰ τῷ αὐτοκράτορι καὶ τὴν συνετήν Πουλχερίαν, ὡς εὐνοοῦσαν καὶ σεβομένην τὸν Φλαβιανὸν καὶ τὸ πρῶτον ἀποτυχῶν, σχεδὸν κατώρθωσε ἵνα πείσῃ τὸν Θεοδοσίον ὅπως ἐπιβάλλῃ τῷ πατριάρχει ἵνα χειροτονήσῃ τὴν Πουλχερίαν διάκονον· φαίνεται ὅτι ὁ Φλαβιανὸς λαβὼν μυστικὴν τοιαύτην διαταγὴν εἰδοποίησεν ἐγκαίρως τὴν Πουλχερίαν, αὕτη δ' ἀπεμακρύνθη πρὸς καιρὸν ἐκ τῶν ἀνακτόρων· ἀλλὰ μαθὼν ὁ Θεοδόσιος ὅτι τὸ μυστικὸν ὁ πατριάρχης ἀνήγγειλεν εἰς τὴν Πουλχερίαν, ἠγανάκτησε κατ' αὐτοῦ, δυσμενῶς αὐτῷ διακείμενος.

Ἄλλ' ὁ Φλαβιανὸς ὑπερήσπιζε τὸ ὀρθὸν δόγμα, κατεφέρετο κατὰ τῆς τότε κηρυπτομένης αἰρέσεως τοῦ Εὐτυχοῦς, διδάσκοντος τὰς δύο ἐν Χριστῷ φύσεις ἡνωμένας, τὴν ἀνθρωπίνην δηλαδή καὶ τὴν θεῖαν, οὕτω δ' εἶχεν ἐχθροὺς τοὺς ὑποστηρίζοντας τὴν αἰρετικὴν ταύτην διδασκαλίαν. Ταύτην δὲ καὶ κατεδίκασεν ἐν συνόδῳ τοπικῇ «ἐκ γειτόνων» συγκροτηθεῖσαν, τῷ 448, καὶ ἐξ ἐπισκόπων τεσσαράκοντα¹⁶⁵

¹⁶⁵ Τεσσαράκοντα λέγει ὁ Κάλλιστος ΙΔ', 47· τὸ «ἐκ γειτόνων» λέγει ὁ Εὐάγγελος· Ἐκκλ. Ἱστ. Α', 40.

